

Nr 373.

Av herr **Eriksson** i Stockholm, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 56, angående anslag till överståthållarämbetet m. m.*

I proposition nr 56, angående omorganisation av överståthållarämbetet, föreslår Kungl. Maj:t, bland annat, att de båda å ordinarie stat uppförda förste expeditionsvakts- och expeditionsvaktstjänsterna vid överståthållarämbetets kansli, då de i en framtid bliva vakanta, icke skola med nya ordinarie innehavare besättas, utan att dessa tjänster åvilande göromål skola därefter bestridas genom anställandet av en del å andra områden pensionerad personal, vilken därför skulle uppbära visst arvode.

Detta Kungl. Maj:ts förslag grundar sig på av landsstatslönesakkunniga tidigare avgivet betänkande i ärendet. I detta hade emellertid dessa arvodesbefattningar helt reserverats för pensionerad polispersonal, vilket Kungl. Maj:t dock, efter förutgången erinran från personalorganisationens sida, ändrat därefter, att vissa grupper av förutvarande befattningshavare i *statens tjänst*, vilka relativt tidigt avgått med pension, jämväl skulle vara berättigade till erhållandet av dessa arvodestjänster. Fördelen med den föreslagna anordningen anses vara, att kostnaderna för vakthållning skulle kunna nedbringas. Enligt förslaget skulle nämligen dessa pensionerade befattningshavare erhålla arvode till belopp motsvarande skillnaden mellan sin pension och förutvarande slutlön.

Då emellertid den av Kungl. Maj:t i detta fall intagna ståndpunkten, enligt mitt förmenande, icke står i god överensstämmelse med vad statsmakterna tidigare ansett lämpligt, får jag framhålla följande.

Redan år 1916 framhöll sålunda 1902 års löneregeringskommitté önskvärdheten av, att vaktmästarnas arbetstid i större utsträckning, än vad tidigare varit fallet, måtte utfyllas med effektivt arbete. Detta uttalande vann även kommunikationsverkens löneregeringskommittés gillande, varjämte 1902 års löneregeringskommitté i samband med sitt förslag till lönereglering för statsdepartementen och de centrala ämbetsverken på nytt och än utförligare upptog och underströk dessa synpunkter. Genom av Kungl. Maj:t den 31 december 1920 till verksmyndigheterna utsänt cirkulär ha också dessa synpunkter framhållits för verkstyrelserna ävensom att verkstyrelserna vid rekrytering av vaktmästare- och expeditionsvaktstjänster skulle uppställa vissa kompetensfordringar. De av Kungl. Maj:t härvid framhållna önskemålen torde också allmänt hava iakttagits av verkstyrelserna, och man torde kunna säga, att expeditionsvakternas (vaktmästarnas)

göromål inom större delen av statsförvaltningen numera blivit betydligt mera krävande och utvidgade i förhållande till vad som tidigare varit fallet. Ett fortsättande på denna väg torde också för staten kunna anses vara mest fördelaktigt. Härtill kommer ytterligare, att ledigbliven vaktmästare- eller expeditiönsvaktstjänst icke får med ny ordinarie innehavare besättas, utan att Kungl. Maj:t efter utredning om tjänstens behövlighet givit sitt tillstånd härom. Detta innebär sålunda en garanti för att vid varje inträffad vakans ingående undersökning verkställles om tjänstens behövlighet och att Kungl. Maj:t i varje särskilt fall således kan vidtaga lämpliga åtgärder.

Då den av Kungl. Maj:t föreslagna åtgärden normalt sett icke torde kunna komma att verkställas förrän tidigast om 9 resp. 24 år, när nuvarande innehavarna av ifrågavarande befattningar allenast uppnått 57 respektive 42 års ålder, förefaller det som om den föreslagna åtgärden innebär ett föregripande av de åtgärder, som först vid dessa tidpunkter böra tagas under omprövning. Det torde också vara synnerligen olämpligt att till här ifrågasatt statstjänst anställa personer, vilka på grund av svåra tjänstgöringsförhållanden tidigt måst pensioneras. Skulle en reform sådan som den föreslagna genomföras för att bereda pensionerad polispersonal anställning efter uppnådd pensionsålder, torde för övrigt huvudstadens kommunalförvaltning vara det närmast liggande verksamhetsfältet, till vilket denna personal borde överföras. Förekommer det inom statsförvaltningen några verksamhetsområden där mindre tjänsteduglig personal kan anses tillfyllest, torde det, med tanke på att även staten har personal, vilken relativt tidigt pensioneras, vara lämpligare att dessa tjänster reserveras för dylik personal.

Då emellertid, som ovan framhållits, frågan om expeditiönsvaktstjänsternas bibehållande vid överståthållarämbetet vid inträffad vakans enligt gällande bestämmelser kommer att bliva föremål för ingående undersökning, anser jag, att de av Kungl. Maj:t föreslagna åtgärderna beträffande dessa befattningar för närvarande icke böra vinna riksdagens gillande och får fördenskull hemställas,

att riksdagen måtte i staten för överståthållarämbetets kansli uppföra en förste expeditiönsvakt i lönegraden B 7 och en expeditiönsvakt i lönegraden B 5.

Stockholm den 23 februari 1929.

Ernst Eriksson
i Stockholm.